

JORMA KURVINEN

KALLEHIN ON VAPPAUS

Jorma Kurvinen

Kallehin on vapaus

SAGA Egmont

Kallehin on vapaus

Cover image: SA-kuva

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1998, 2026 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727313443

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Sikäli kuin Erkki Laitila vähänkään tunsu miehiään, niin taakse esikunta- ja huoltokeskukseen lähti innokas joukko etulinjan jermuja mielessään kanttiini, saksalaisilta saatut ostoluvat ja vaihtelu etulinjan yksitoikkoisuuteen. Itse hän sen sijaan tunsu vaikeasti kurissa pidettävää vastenmielisyyttä isojen herrojen tapamiseen ja sotilaalliseen etikettiin, joka sellaisessa aina hallitsi käyttäytymistä.

– Ilmoitan...

Oliko sotilaallisuus tosiaankin näillä verissä vai peitettiinkö sen alle totuus sotaonnen kenties kohtalokkaasta kääntymisestä? Rituaalit saivat korvata reaalitodellisuuden. Vai paukutettiin ko kantapäitä vain mukana olevien saksalaisten vuoksi?

Johtuipa mistä johtui, nyt ilmoitettiin juhlallisesti. Rykmentinkomentaja ei ollut jokapäiväinen vieras pataljoonaportaassa ja nyt oli paikalla vielä pari korkeaa saksalaisupseeriäkin. Erkin mielenkohennukseksi oli vielä todellista asiaakin.

– Tämä kaikki on ehdottomasti luottamuksellista...

Erkki jäi tässä vaiheessa odottelemaan. Hän oli ehtinyt nähdä sotavuosien aikana, että ehdottoman luottamuksellinen ja erittäin

salainen saattoi olla huollon ilmoitus asetakkien vaihtamisesta kesäpuseroihin tai ylimääräisen puuronkastikepussin jakaminen pääsiäisen kunniaksi joukoille. Joillakin oli taito tehdä asioista ja itsestään tärkeitä.

Tällä kertaa oli kysymys paljon mielenkiintoisemmasta.

– Hyvät herrat! Niin saksalainen kuin suomalainenkin tiedustelu on saanut selville vihollisen partisaaniyksiköitten keskittämisen määrätietoisesti rykmenttimme lohkoa vastapäätä...

Eversti näytti adjutantin ojentamalla karttakepillä vihollisen oletettua tai varmaa ryhmittymää.

– Jossakin näillä paikkeilla.

– Jossakin?

Korven Kassu, Ensimmäisen komppanian uhkarohkea päällikkö, sai osakseen tuikeita katseita. Ei ollut ensimmäinen eikä ehkä viimeinenkään kerta, kun Kassu uskalsi rokottaa isoja viskaaleita. Hekin täällä tiesivät, että jossakin tuolla edessä, kaukana linjoista, oli vihollisen erilaisia tukikohtia, koulutuskeskuksiakin. Näin suurpiirteisten katsausten vuoksi ei kannattanut vaivata heitä etulinjasta tänne herrojen sanankuuloon. Erkki arveli, ettei herrojakaan takaa pataljoonan korkeudelle.

Rykmentinkomentajan selkä suoristui.

– Täsmälleen tällä paikalla. Minä voin näyttää myöhemmin kapteeni Korvelle ilmavalokuvankin partisaanien koulutuskeskuksesta. Meillä on siitä materiaalia sekä saksalaisten että suomalaisten tiedustelulenkoilta, radiopeilausten suuntimatulokset ja kahden kaukopartion tiedustelukertomukset. Riittääkö, Kassu?

Everstin kysymys ja nopea hymy kevensivät tunnelmaa. Itseasiassa rykmentinkomentaja oli ainakin Erkki Laitilan omassa asteikossa korkealla. Ei niuhottaja, ei pilvissäkulkija eikä edes mitenkään kiihkeä karjalanvaltaaja, jos vertasi vaikka velimieheen.

Antti Kantola oli ammattisotilas ja piti asiallista etäisyyttä alaisiinsa, uskaltaen kuitenkin sinunkauppoihinkin muutaman ryyppykaveri-komppanianpäällikön kanssa.

Ehkä ryyppykaverikin oli liioittelua, Erkki muistutti itseään. Jos talven mittaan otettiin pari kertaa yhdessä saksalaisten kanssa, isommalla joukolla, johon mahtui komppanianpäälliköitäkin, oli kai yliampuvaa puhua enempää ryyppäämisestä kuin kaveruudestakaan, ainakaan komentajien ja nuorempien upseereitten kesken.

Erkki keskittyi kuuntelemaan everstin sanoja.

– Nyt näyttää siltä, että partisaanijoukoista ollaan kehittämässä kaukopartio- ja sissijoukkoja. Mukana lienee edelleenkin kaikenkarvaisia kostajia ja siviilien murhaajia, mutta sotilaallisen koulutuksen taso on noussut selvästi. Vihollinen on muodostamassa pitkien etäisyyksien erikoisjoukkoja, joita koulutetaan meidän lohkoamme vastapäätä täällä.

Karttakeppi näytti täsmällisen pisteen. Eversti piti luovan tauon sen näköisenä kuin epäröisi jatkaa.

– Tiedustelu pitää kutakuinkin varmana, että partisaanit ovat lisänneet myös meidän joukkojemme valvontaa. Partiot toiminta on vilkastunut. Radiotiedustelu on jatkuvaa. Ja vienankarjalaisten joukossa on partisaanien vakoilijoita!

– Joukossa? Korven Kassu toisti. – Eivätkö ne ole kaikki niitä?

Rykmentinkomentaja mietti.

– Tämän kysymyksen minäkin esitän usein itselleni. Ehkä eivät kaikki, mutta eivät myöskään sataprosenttisesti meille uskollisia.

Sana särähti Erkki Laitilan korvassa. Hän oli kuulevinaan Väinö Varpasen äänen Laitilan pitkän pirtinpyöydän ääressä:

”Minkä vuoksi he olisivat uskollisia suomalaisille, Jussi?”

Väinö ja velimies ottivat silloin tällöin yhteen tästä asiasta.

”Kai se on vähintään, mitä suomalaisilla on oikeus odottaa, kun me olemme henkemme kaupalla vapauttamassa Karjalaa!”

Väinöllä oli sisua ja rohkeutta nauraa.

”Kuka sieltä on pyytännyt sitä ’vapauttamista’, Jussi?”

Siinä vaiheessa velimieheltä paloivat aina proput. Ja Väinö jatkoi kylmän rauhallisesti, ivallisuutensa kätkien, Jussin möyhentämistä:

”Se on teidän suomalaisten hurmahenkien kuvittelua. Te toivotte, että sieltä anottaisiin suomalaisia vapauttamaan Karjala. Niin oli jo kahdeksantoista jälkeen, kun hulluimmat lähtivät valtaamaan Karjalan metsiä puutavarakauppiaille.”

Aunuksen-retkeen viittaaminen oli Väinöltä pelkkää ilkeilyä ja Jussin rassaamista. Hän oli itsekin tullut silloin sieltä Suomeen nuorena poikana ja otettu Laitilaan suojatiksi hetkellisessä Karjala-innostuksessa tai osana mystisiä siteitä sukupolvien takaa. Väinöstä oli kuviteltu suurta soturia ja heimopääällikköä, mutta kaikista edellytyksistä huolimatta karjalaispoika oli kasvanut väärään suuntaan, pikemminkin runonlaulajien henkiseksi perilliseksi kuin sotilaaksi.

Uskollinen Väinö oli vain itselleen, ei Laitilalle eikä Suur-Suomelle.

Eversti katsahti majuriin.

– Tietävätkö kaikki näistä vakoilijoista?

– Eivät tiedä, herra eversti. Minä sain käskyn olla hiljaa keskenrääisestä asiasta.

Rykmentinkomentaja ymmärsi senkin, mutta päätti toisin:

– Komppanianpääliköitten on aika kuulla totuus heimoveljistä. Jossakin näistä kylistä on aktiivinen vihollisen vakooja, ehkä useampikin.

Eversti toisti sen saksaksi. Saksalainen majuri vastasi puhe-
tulvalla. Hänellä oli Ukrainasta kokemusta alkuperäisväestöstä.
Yhdelläkään ei ollut minkäänlaista kiittolisuuden tunnetta va-
pauttamisestaan, uskollisuudesta puhumattakaan.

Erkki yritti pysyä sanavirrassa mukana.

– Herra eversti, vakoilusta on niin selviä todisteita, että Ukrai-
nassa ei olisi viivytelty päivääkään. Sanokaa yksi syy, minkä
vuoksi kylää ei hävitetä?

Rehellisesti kysytty! Saksalaiset eivät teeskennelleet.

Pataljoonankomentajan kartan ääreen levisi kiusallinen äänet-
tömyys. Eversti itse nyökkäsi alaiselleen kuin jättäen vastaamisen
tämän esikunnan isännälle.

Majuri Puukangas luultavasti kirosi tilannetta, mutta ei yrittä-
nyt väistää.

– Me emme ole nyt Ukrainassa, herra majuri, hän muistutti
jokapäiväisen harjaannuksen hiomalla saksalla. – Karjalaiset ovat
suomensukuista väestöä ja me teemme lujasti töitä saavuttaak-
semme heidän luottamuksensa.

Saksalaisen arjalaiskasvoilta oli luettavissa tyrmistys.

– Heidän luottamuksensa?

– Niin. Eikä se lisäännä likvidoimalla siviiliväestöä.

– Vakoojia! saksalainen muistutti.

Sekin oli totta, luultavasti. Ja ymmärrettävääkin, mutta saksai-
laiset eivät halunneetkaan käsittää. He kävivät aivan eri sotaa kuin
suomalaiset.

Rykmentinkomentaja otti taakan tyvipään olalleen.

– Me suomalaiset emme voi emmekä halua toimia Ukrainan
malliin, tälläkään kylällä. Valvonta tiukennetaan äärimmilleen ja
syytteeseen asetetaan ne, jotka pitääkin.

Helminen oli rykmentinkomentaja ja eversti. Vaikka saksai-

laismajurista huokui oikeassa olemisen varmuus, hän tyytyi korkeamman upseerin päätökseen.

Everstillä oli konkreettistakin käskettävää:

- Rykmentti muodostaa vakoilun lopettamiseksi erikoisosaston, johon kootaan myös puolijoukkue rykmentin reserveistä, kapteeni Laitilan johdolla.

Se olisi varmasti velipojalle sopiva tehtävä. Jussi, jos joku, tunsii itäkarjalaiset.

- Osasto saa tulkikseen sotilasvirkamies Varpasen.

Vielä Väinökin! Erkki tiesi veljensä selviytyvän omalla venäjällänsäkin. Mutta Väinö olisi tietenkin apu muutenkin kuin tulkina. Esimerkiksi järkenä. Tämä ei lähtisi ainakaan saksalaisten viitoittamaan suuntaan.

Rykmentinkomentaja oli ajatellut vieläkin pitemmälle.

- Kapteeni Laitila kokoaa erikoisosastonsa vapaaehtoisista miehistä. Se tulee muodostamaan osan partiosta, joka harjoittelee täällä Ensimmäisen pataljoonan iskujoukon kanssa vihollisen partisaanikeskuksen tuhoamista majuri Puukankaan saaman käskyn mukaisesti. Saksalaiset aseveljet osallistuvat iskujoukkoon vahvistetulla joukkueella.

Taitavasti junailtu, Erkki antoi mielessään tunnustuksen. Sakemannit oli eristetty kylän tarkkailusta ukrainalaismetodeineen, mutta saisivat antaa osuutensa partisaanikeskuksen tuhoamiseen.

Jokohan Jussi ja Väinö tiesivät edessä olevasta tehtävästä? Sitä ei voinut kysyä rykmentinkomentajalta, mutta puolta tuntia myöhemmin, kaikkien mennessä pataljoonan tarjoamalle lounaalle, Erkki sai tilaisuuden tentata heidän omaa adjutanttiaan.

Ossi Hiitonen oli valmistautunutkin jo siihen.

- Minulla on sinulle terveisiä veljiltäsi.

Veljiltäsi tarkoitti myös Väinöä, joka tunnettiin heidän kasvin-
kumppaninaan.

– Jussi soitti ja ilmoitti heidän tulevan huomenna tai ylihuo-
mennä, heti kun hän saa partionsa kokoon. Miten kuule teille
sinne mahtuu?

Miehet kiroaisivat varmasti. He olivat rakentaneet talven mit-
taan uuden korsun ja asuneet yli kuukauden vähän väljemmästi,
ja nyt tulisi taas ahdasta.

– Yritetään saada mahtumaan. Entä sakemannit?

Adjutantti vastasi varmuudeksi puoliääneen. Monet saksalai-
set olivat oppineet suomea yllättävän hyvin.

– Tuovat parakin tullessaan.

Se tarkoitti sitä, että ainakin saunavuorot lisääntyisivät. Mutta
sehän olisi järjestelykysymys. Toisaalta tulisi uutta toimintaa, joka
piristäisi talven turtumuksen jälkeen. Ja hänelle tapaamisia veli-
poikien Jussin ja Väinön kanssa.

Jostakin välähti äkkiä mieleen, että heitä oli turhan monta
miestä samasta talosta yhdessä paikassa, jos jotakin tapahtuisi.
Erkki hymähti itsekseen. Seuraavaksi hän kai rupeaisi muistele-
maan, mitä kerrottiin heidän sukunsa kirouksesta. Kun terästyi
kuuntelemaan, aisakello helisi aina jossakin, ainakin kuuntelijan
korvissa.

Miehet katsoivat Martti Aaltoon odottavasti.

– Niin?

Martti levitteli käsiään.

– Eikö tämä riitä? Ison rikkaan talon Karjalanvalloittaja-poika, siviilissä tuomarismies, hän toisti. – Mitä muuta vielä? Kysykää pojilta!

Katseet kääntyivät hänestä Mustikkaan, Rahjaan ja Kestiin, joitten piti tuntea erikoisosaston johtaja rauhanvuosiltakin, sitten takaisin Aaltoon.

– Sinä tunnet Jussi Laitilan parhaiten.

– Etkä ole hänen lumoissaan.

– Ei kyllä mekään! Olli Rahja muistutti.

– Mitä te sitten haluatte tietää? Pentti Kesti kyllästyi. – Jussi Laitila on varmasti partionjohtaja siihen kuin joku toinenkin. Suojeluskunnassa sotilaspojista saakka, moninkertainen viesti-hiihtomestari niin kuin tuo Aallon Marttikin, ja kova erämies.

– Mutta sotahullu? joku muistutti.

Tietomiehet katsoivat toisiinsa.

– Voiko juuri niinkään sanoa, Olli Rahja jarrutteli. – Mutta Karjala-hullu! Aa-Koo-Ässän miehiä.

Sakki hymähteli.

– Mitä eroa siinä on?

Aallon Martti ryiskeli, ehkä nauruaan peitelläkseen.

– Sanotaan sillä tavalla, että hän ei ole kuulunut Aa-Koo-Ässän sotaishimpaan siipeen. Jussille olisi kai riittänyt neuvottelutuloskin, jos olisi saanut Karjalan sillä tavalla Suomelle.

– Tehdäkseen sillä mitä?

Martti kohautteli olkapäitään.

– Kysykää häneltä itseltään! Käännyttäkseen ortodoksit oikeaan uskoon, opettaakseen heimoveljet puhumaan hyvää suomea, vapauttaakseen heidät marxismin harhoista...

Miehet katselivat Marttia epäluuloisesti. Eikö tämän pitänyt olla toisen polven kommunisteja?

– Ja tämän toteuttamiseksi sinä lähdet Laitilan Jussin kaukopartioon?

– Enhän minä niin ole sanonut, helkkari! Minä lähden loman persossa. Ja kaiken muun!

– No sitten...

Kaiken muun tarkoitti saksalaisten muonitusta, viinojakin, ja oikeutta ostoksiin saksalaisten kanttiinista. Kunnostautumislomalle reissun jälkeen lähtevillä miehillä olisi viemisiä perheelleen.

Martti Aalto jätti sanomatta ääneen sen, että partion johtaja itse oli käynyt pyytämässä häntä mukaan ”vapaaehtoisena” ja hieronut kauppoja ehdoista realistisen kylmästi, muistaen varmasti miten eri mieltä he kaksi olivat koko sodasta.

He olivat lähinaapureitten poikia, toinen suuresta talosta ja toinen pienestä, mutta hyvin pärjäävästä mökistä. Martti oli toi-

sen polven muurari ja kirvesmies, ja isä oli pitänyt huolen, että hän hallitsi ammattinsa.

”On tulevaisuudessa mikä yhteiskuntamuoto tahansa, ihminen on loppujen lopulta aina yksin ja sen varassa miten itse pärjää. Pijä se mielessäs...”

Hyvä toimeentulo ja ennen kaikkea riippumattomuus lähiisäntien työtärjouksista olivat taanneet jo pikkupojille eräänlaisen tasavertaisuuden. Heillä Kenttälässä – se oli heidän mökkiinsä nimi – ei ollut tarvetta Laitiloitten kumartamiseen eikä taas niissä, enempää Mäki- kuin Ranta-Laitilassakaan, tarvinnut tuntea pelkoa naapurin auttamisesta rahallisesti, ei edes pulavuosina.

Poikien kesken tasaveroisuus punnittiin muualla, koulun viestihiihdossa, kylien välisissä pesäpallopeleissä, järvellä ja joella luonnon kanssa vastakkain. Muodostettiinpa mitä joukkuetta tahansa, Laitilan veljekset valitsivat siihen ensimmäisinä Aallon Martin ja Kestin Penan. Hankala paikka tuli eteen silloin, kun Martti olisi pitänyt saada sotilaspoikien ja suojeluskunnan porukkaan, ja se ei ollut mahdollista.

Näitä Aallon ja Laitiloitten suhteita miehet ajattelivat nytkin, mutta Martti kuittasi kysymykset jo ennen kuin ne lausuttiin ääneen:

– Nyt ollaan sovassa. Ryssät itte aloittivat kolmekymmentäheksän!

– Onko näin? Purasen Kosti härnäsi.

– Kai nää muistat ittekki.

Kosti veti suutaan hymyyn.

– Entä Varpasen Väinö? Miltä reissulta se mies tuli Laitilaan?

Kanttiinin ovi kävi. Lähettialiupseeri kurkisti sisälle ja korotti ääntään nähdessään tuttuja naamoja.

– Erikoisosastoon lähtijöillä valmistautuminen!

Heitä katseltiin joka puolelta, kun he nousivat ja lähtivät pu-jottelemaan kohti ovea. ”Erikoisosastoon” oli kuulostanut jollakin tavalla komealta ja herätti kaikkien uteliaisuuden.

Aallon Martti luki sen lähimpien miesten katseista. Näille nyt kuitenkin oli helpompi vastata kuin ruveta selvittämään Pura-sen Kostille Varpasen Väinön ja Aunuksen-reissun taustoja.

– Saunanrakennukseen tästä etulinjaan!

Se sammutti enemmän mielenkiinnon. Mikään, joka merkitsi työntekoa ja ylimääräistä vaivaa, ei kiinnostanut ketään vähim-mässäkään määrin. Korkeintaan äijät huokasivat helpotuksesta, etteivät olleet itse tässä onnettomassa sakissa.

Kanttiin ulkopuolella odottava lähettikessu yllätti joukon:

– Mennään jonkinlaisessa parijonossa... jos kapteeni sattuu katsomaan.

– Tahtiin vai ilman tahtia? joku pirui.

– Ilman... Minulle kirottiin jo sitäkin, että teidät on päästetty hajalleen juuri ennen lähtöä!

– Sinulle?

Kessu ei ottanut kantaa. Hän kai vähiten oli vastuussa tästä joukosta, mutta oli tapana huutaa aina sille, joka sattui sopivasti paikalle.

– Mihin helvettiin meillä muka nyt on kiire, kun on koko päivä kupattu odottelemassa kuljetusta?

Kessu oli jo lähtemässä liikkeelle, mutta kääntyikin katsomaan taakseen.

– Mitä kuljetusta?

Aallon Martti tunsu pahan aavistuksen kulkevan lävitseen. Ja kessu ilmoittikin:

– Ei ole tulossakaan mitään kuljetusta, pojat. Te siirrytte hiih-tomarssissa uuteen sijoituspaikkaanne.

– Kaikkine kamppeinemme, Purasen Kosti ällisteli.

Kessu nauroi.

– Kaikkine kamppeinenne tietenkin. Tehän olette erikoisosaston miehiä!

Piruilu saattoi osua oikeaankin, Aallon Martti kirosi mielessään. Jussi oli Laitilan pojista kaikkein ihanteellisin. Sankarinpalvoja. Ja he olivat nyt hänen sankareitaan.

Kessu vahvisti kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa:

– Kapteeni sanoi puhelimessa jollekin, että tässä on hyvä tilaisuus erottaa heti alkuun jyvät akanoista.

Saatanan Jussi! Aallon Martti kirosi kasvinkumppaniaan. Ja saatanan minä, joka annoin höynätä itseni mukaan tähän sankariporukkaan!

Käsky tuli pitkin jonoa:

– Valmistautukaa varttitunnin tauolle! Ryhmät asettavat omat vartiomiehensä.

– Varttitunnin tauolle, saatana! Veikko Musta kirosi tyrmistyksissään.

– Joo joo, kannoilla hiihtävä Olli Rahja todisti. – Risua kainaloon vaan!

Hän itse katkoi jo vauhtiaan juuri hidastamatta ohittamastaan katajapuskasta punaruskeita latvoja.

– Mikä helvetin tauko viisitoista minuuttia muka on? Purasen Kosti tuki Mustan Veikkoa. – Painetaan menemään vaan ja kato-
taan ketä on aamulla matkassa!

– Sillä hommallalla ei ketään, Martti Aalto toppuutteli. – Oksia kekoon ja vauhtia tulentekoon!

– SEIS!

Kun käsky tuli, Martti Aallon ryhmä oli saman tien toiminnassa. Lunta pakkeihin, tulet kuiviin nuotiotarpeisiin, yksi mies vartioon lähikumpareelle, muonat esiin... Kaikki sujui vuosien rutiinilla.

- Ja mihin tässä on muka näin hoppu? Mustan Veikko repesi.
- Päivä kupattu hukkaan ennen lähtöä ja sitten semmoinen kiire, ettei ennätä sisäänpäin hengittää.

Kenelläkään ei ollut aikaa tai halua vastata. Teetti töitä, kun yritti rentouttaa lihaksiaan raskaan repun ja asean kantamisesta sekä lujan hiihdon jäljiltä, tietäen hyvin, että kohta se alkaisi uudesta, sama armoton painattaminen. Kiirettä lisäsi tosiasia, että isoimpien tulien alla lumi pakeissa rupesi sulamaan ja joillakin jo kiehumaankin.

- Surutta vaan sokeria teen sekaan, Aallon Martti yllytti.
- Entä jos nämä ovat jo huomisia annoksia, joku huomautti.
- Ensimmäinen hätä ei kato toista, Mustikan Jussi muistutti.

Jotkut saattoivat ihmetellä hänen mukana oloaan erikoisosastossa. Mustikalla oli tapana päivitellä suhdettaan sotaan:

”Miksi minäkin olen täällä? Tämmöisten varassako nyt on synnyinmaan onni.”

Mustikka oli hintelä ja vähäverinen miehenpuolikas, mutta sitkeä kuin piru. Laitilan Jussi oli tiennyt kenelle puhuu houkutellessaan kaimansa partioon. Ennen sotaa oli nähty tarpeeksi monta kertaa kuka oli hihnassa loppuun saakka, kun kiskottiin hirvisonna korvesta tien varteen.

- Valmis pakki vartiomiehelle! Aallon Martti muistutti pitäessään toisia kiireempää ja lähtiessään kohta kannellisen hörpättyään vaihtamaan vartijaa.

Mustan Veikko katseli hänen jälkeensä.

- Milloinka tuosta Martista on sotahullu tullu? Eikö sen pitänyt olla ihan toisen alan miehiä...

- Rintamallapahan tuo on ollu koko ajan, Purasen Kosti muistutti. – Ihme kyllä.

Viimeisin olisi saanut jäädä sanomatta, ne kuuluivat politikoi-

VELI VELJEÄ VASTAAN

Kun kapteeni Jussi Laitila lähtee suomalais-saksalaisen partion kanssa suorittamaan vaarallista tehtävää Lapissa, hän ei aavista vielä tulevaa. Pian saksalaiset toverit eivät nimittäin ole enää aseveljiä vaan vihollisia. Laitilan ja muiden suomalaisten täytyy haudata ystävyys ja toveruus – ja taistella entisiä aseveljiään vastaan.

Jorma Kurvisen jännittävä sotaromaani vuodelta 1998 vie lukijan keskelle Lapin sotaa.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti sotaromaaneistaan sekä Susikoiria Roi-kirjasarjasta. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.